

Arrest

nr. 246 218 van 16 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 februari 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van haar kleinkind, van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 29 juli 2020 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05/02/2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar kleinkind van Nederlandse nationaliteit, de genaamde [...] (RR: ... in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).’

Overeenkomstig dit wetsartikel dient de bloedverwant in opgaande lijn ' ten laste te zijn' van de EU-burger die wordt vervoegd. Om als ten laste beschouwd te kunnen worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de aanvraag gezinshereniging.

De bewijzen van ten laste zijn worden volgende documenten voorgelegd:

Als bewijzen van het ten laste zijn worden volgende documenten voorgelegd:

- Geldstortingen via Surichange door de genaamde B. D. aan betrokkene*
- Loonbrieven van Z. Antwerpen voor de maanden september, oktober en november 2019 en januari, februari en maart 2020. + tewerkstellingsattest en nieuw arbeidsovereenkomst deeltijds onbepaalde duur vanaf 30/03/2020 op naam van B. D.*
- Attest GLIS waaruit blijkt dat onderzoek in de openbare registers niet heeft uitgewezen dat enig onroerend goed of enig beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan betrokkene in Suriname dd 21.02.2020.*
- Verklaringen Inspectie der Direkte belastingen te Paramaribo-Suriname dd 02.01.2020 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij over geen inkomsten beschikte in het jaar 2017, 2018 en 2019.*
- Medisch attest dd. 20/08/2019 voor betrokkene*

De bewijzen ten laste die worden voorgelegd, meer bepaald de geldstortingen en de bestaansmiddelen, zijn afkomstig van de genaamde B. D. van Surinaamse nationaliteit. Zij is de dochter van betrokkene en de moeder van de referentiepersoon die op 11/10/2018 een F-kaart heeft bekomen als ouder van een Eu-kind (betrokkene). Deze bewijzen kunnen dus niet worden aanvaard als bewijzen ten laste voor betrokkene. Immers de minderjarige heeft uiteraard haar grootmoeder niet ten laste, noch in het verleden, noch in het heden. Op zich zou dat uiteraard ook niet kunnen, zelfs mocht de kleuter vermogend zijn, is het niet aan de kleuter om dit vermogen te beheren en dus bijvoorbeeld een volwassene ten laste te nemen (cfr. art 376 BW). In deze context kan betrokkene dus ook niet beschikken over de bestaansmiddelen van de moeder. Ook de medische zorg kan betrokkene niet op zich nemen als minderjarige, het is de moeder die vermeld staat op het medisch attest.

Wat de documenten mbt tot het onvermogen vanuit Suriname betreffen, deze hebben geen enkele relevantie gezien de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de minderjarige referentiepersoon niet is bewezen en ook niet mogelijk is.

Bijgevolg kan betrokkene geen recht op gezinshereniging met haar minderjarige kleinkind laten gelden op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, HET REDELIJKHEIDS- EN HET VERTROUWENSBEGINSEL; SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: EN SCHENDING VAN ARTIKEL 40BIS VAN DE VREEMDELINGENWET

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest

nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de grootmoeder van het minderjarige kind B. C. D. C., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 05.02.2020 vroeg verzoekster de gezinshereniging aan met haar kleinkind, de referentiepersoon, en dit op grond van artikel 40bis Vreemdelingenwet, hetgeen werd geweigerd. Dit vormt de bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt daarbij dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op voornoemde basis en dat zij met andere woorden de afhankelijkheidsrelatie tussen zichzelf en de referentiepersoon niet heeft bewezen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die heb begeleiden of zich bij hen voegen;”

6.

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ bewezen.

Om te beginnen werden er maar liefst 29 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd, in de periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging (stuk 3).

Deze geldverzendingen gebeurden door de dochter van verzoekster, de moeder van de referentiepersoon, mevrouw B. D.

Verwerende partij stelt dat de geldverzendingen daarom niet in aanmerking kunnen worden genomen, omdat op deze manier verzoekster niet ten laste is van de referentiepersoon zelf maar wel van diens moeder (haar eigen dochter).

Moeder en minderjarig kind vormen uiteraard 1 gezin, 1 entiteit.

Zoals verwerende partij zelf stelt, is het niet aan het minderjarige kind om deze geldverzendingen zelf uit te voeren. Dit volgt o.a. uit artikel 376 BW.

De minderjarige referentiepersoon kón de geldverzendingen dus sowieso niet in eigen naam uitvoeren.

Indien men de redenering van verwerende partij evenwel zou volgen, zou dit betekenen dat élke gezinshereniging tussen een grootouder een minderjarige Unieburger onmogelijk wordt, wat uiteraard de bedoeling van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° totaal zou uithollen.

Dat de geldverzendingen dus niet rechtstreeks gebeurden vanwege de referentiepersoon, doch wel door diens moeder (de dochter van betrokkene) kan geenszins weerhouden worden als reden om de gezinshereniging te weigeren.

Feit is dat moeder en minderjarig kind 1 entiteit vormen, op dezelfde wijze als dit ook geldt voor bv. echtgenoten (en waarvan zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als de Raad van State reeds aanvaarden dat ook geldverzendingen in naam van de echtgenoot van de referentiepersoon in aanmerking dienen te worden genomen; zie bv. RvS 14 juni 2016, arrest nr. 235.050, waarin werd dat er rekening moet worden gehouden met de geldverzendingen uit naam van de echtgenoot van de referentiepersoon).

De 29 bewijzen van geldverzendingen dienden dus te worden aanvaard.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, ten laste te zijn geweest van (het gezin van) de referentiepersoon. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster.

Hiermee heeft verzoekster bijgevolg aangetoond dat zij reeds vóór haar inschrijving in België financieel ten laste was van (het gezin van) de referentiepersoon.

Zodoende werd de financiële afhankelijkheid tussen verzoekster en (het gezin van) de referentiepersoon aangetoond. Gelet op de hieronder besproken onvermogensheid van verzoekster, werd vervolgens aangetoond dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

7.

Verzoekster toonde vervolgens tevens haar onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Om te beginnen heeft verzoekster aangetoond dat zij geen enkele onroerende eigendom heeft in Suriname (stuk 4).

Daarnaast heeft zij aangetoond dat zij in de jaren voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging geen enkele bron van inkomsten had in Suriname (stukken 5-7).

Over deze stukken stelt verwerende partij enkel dat ze niet relevant zijn omdat de afhankelijkheidsrelatie niet zou bewezen zijn (quod non, verzoekster verwijst hierboven naar hetgeen werd gezegd onder puntje 6). Voor het overige, worden deze stukken op geen enkele wijze betwist; de onvermogenheid wordt dus aanvaard.

Verzoekster heeft met andere woorden onvermogenheid in het land van herkomst aangetoond.

8

Wat het 'ten laste' zijn betreft, wenst verzoekster tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende (stuk 8).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij financieel afhankelijk is van (het gezin van) de referentiepersoon omdat zij onvermogenheid is in het land van herkomst. Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.1. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels betoogt verzoekster dat er 29 bewijzen van geldverzendingen werden voorgelegd door de moeder (verzoeksters dochter) van de referentiepersoon (verzoeksters kleinkind). Zij betoogt dat de moeder de betaling voor het kind heeft uitgevoerd in naam van het kind, dat terzake geen bekwaamheid heeft. Moeder en dochter vormen één gezin, zodat ook de geldverzendingen van de moeder moeten worden aangenomen.

Verzoekster voert aan dat zij reeds in Suriname ten laste was van de referentiepersoon en aangetoond heeft onvermogen te zijn in het land van herkomst. Verzoekster meent dan ook dat zij afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste is van het gezin van de referentiepersoon.

2.2.2. De bestreden beslissing is determinerend gesteund op het motief dat de geldstortingen en de bestaansmiddelen die werden voorgelegd niet afkomstig zijn van verzoeksters kleinkind - referentiepersoon - maar van de moeder van de referentiepersoon (tevens de dochter van verzoekster). De verwerende partij acht de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar kleinkind dan ook niet aangetoond.

De bestreden beslissing betreft een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie, als ascendent ten laste van verzoeksters kleindochter, die van Nederlandse nationaliteit is. Artikel 40*bis*, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[...].”

Verzoekster diende aldus aan te tonen dat zij ten laste was haar kleinkind, de minderjarige referentiepersoon. Zij betoogt thans, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, dat het volstaat dat de geldstortingen waaruit de afhankelijkheid blijkt, afkomstig zijn van een gezinslid van de referentiepersoon en niet van de referentiepersoon zelf.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de persoon op wiens naam de geldstortingen en bestaansmiddelen geregistreerd staan, de moeder is van de referentiepersoon. Deze heeft op 11 oktober 2018 een F-kaart verkregen als ouder van haar dochter, kleindochter, en thans referentiepersoon van de verzoekster in de huidige zaak.

Artikel 40*bis*, §2, 5°, van de vreemdelingenwet kent het verblijf als familielid van een minderjarige Unieburger toe aan de vader of de moeder die dat kind ten laste heeft. De toekenning van een F-kaart aan B.D. houdt bijgevolg in dat haar dochter, verzoeksters kleinkind, te haren laste is. Nu verzoeksters kleinkind zelf ten laste is van haar moeder B.D., kan verzoekster zelf niet ten laste zijn van haar kleinkind. Dit zou er immers op neerkomen dat zij eveneens ten laste is van haar meerderjarige dochter.

De verwerende partij heeft dan ook terecht en zonder schending van de aangevoerde rechtsregels gemotiveerd dat verzoekster niet aantoonbaar ten laste te zijn van haar minderjarig kleinkind. Dit motief is draagkrachtig.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT